

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy ve věci

žalobce: **Mgr. P. K.**, narozený X
bytem X

proti

žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy**
sídlem Kongresová 1666/2, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2022, č. j. 665/2022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2022, č. j. 665/2022, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 3 000 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se u zdejšího soudu domáhá přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný rozhodl o pokračování v řízení, zrušil jako nicotné rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy pro ekonomiku (dále jen „*náměstek ředitele*“) ze dne 4. 12. 2019, č. j. KRPA-63758-38/ČJ-2017-0000VO (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), a věc odložil, neboť k vyřízení učiněného podání nebyl věcně příslušný žádný správní orgán. Prvostupňovým rozhodnutím nebylo žalobci na základě jeho žádosti poskytnuto zadostiučinění v penězích za tvrzenou újmu v celkové výši 11 682 418 Kč.

Průběh řízení před správními orgány a soudy

2. Pro rozhodnutí je zásadní, jak měly služební orgány postupovat, když měly za to, že nemají pravomoc rozhodnout o žalobcově žádosti. Spor má kořeny v roce 2012 a do jeho průběhu zasáhlo několik změn judikatury. Proto soud považuje za vhodné nejprve pro přehlednost shrnout dosavadní průběh a teprve poté se věnovat samotné žalobě.
3. Žalobce byl dne 31. 7. 2012 propuštěn ze služebního poměru příslušníka policie a jeho odvolání zamítl policejní prezident. Obě rozhodnutí však zdejší soud zrušil (rozsudek z 20. 1. 2015, č. j. 8 Ad 17/2012-164; rozhodnutí správních soudů a zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „*zvláštní senát*“) jsou dostupná na www.nssoud.cz), přičemž kasační stížnost proti tomuto rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 1. 4. 2015, č. j. 1 As 47/2015-35.
4. Protože bylo propuštění nezákonné, uplatnil žalobce žádost ze dne 10. 7. 2013 u Ministerstva vnitra svůj nárok na přiměřené zadostiučinění s odkazem na § 14 a § 31a zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) (dále jen „*OdpŠk*“). Ministerstvo vnitra však neshledalo existenci nesprávného úředního postupu, neboť se v případě žalobce jedná o vztah založený na základě zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o služebním poměru*“), a proto podáním ze dne 27. 11. 2013 sdělilo žalobci, že nárok není oprávněný a žádost na náhradu nemajetkové újmy odmítlo.
5. Žalobce se následně žalobou podanou dne 14. 1. 2014 u Obvodního soudu pro Prahu 7 proti žalované České republice – Ministerstvu vnitra domáhal zaplacení náhrady nemajetkové újmy ve výši 69 018 Kč od 1. 2. 2013 za každý započatý měsíc, ve kterém je Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy v prodlení s výplatou splatného služebního příjmu vůči žalobci, a to jako peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která měla být žalobci způsobena „*nesprávným úředním postupem služebních funkcionářů, kteří nereflektovali na přiznání odkladného účinku rozhodnutí o propuštění*“. Podáním došlým soudu dne 25. 3. 2014 žalobce svůj nárok na zadostiučinění vyčíslil na celkovou částku 966 252 Kč, neboť mu byl v březnu 2014 doplacen příjem za období od 1. 8. 2012 do února 2014.

6. Dne 18. 5. 2015 požádal žalobce ministerstvo vnitra o vyplacení nemajetkové a majetkové újmy v penězích.
7. Usnesením ze dne 4. 10. 2016, č. j. 14 C 44/2014-62, Obvodní soud pro Prahu 7 řízení zastavil podle § 104 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), neboť podle § 7 o. s. ř. se nejedná o věc, která vyplývá z poměrů soukromého práva, a nejedná se ani o věc, kterou by dle zákona měly soudy projednávat (výrok I.). Současně rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a že po právní moci tohoto usnesení bude věc postoupena Ministerstvu vnitra k dalšímu řízení (výrok III.). K odvolání žalované do výroku III. Městský soud v Praze jako soud odvolací usnesením ze dne 26. 1. 2017, č. j. 30 Co 27/2017-74, usnesení soudu prvního stupně ve výroku III. změnil tak, že po právní moci tohoto usnesení bude věc postoupena řediteli Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy k dalšímu řízení. Proti usnesení odvolacího soudu žalobce neúspěšně brojil dovoláním.
8. Dne 13. 1. 2017 žalobce uplatnil u Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy podáním nazvaným „Uplatnění nároku na náhradu škody a návrh na vedení společného řízení podle § 140 odst. 1 zák. č. 500/200 Sb., správní řád“ další nároky (nad rámec jeho žádostí ze dne 10. 7. 2013 a 18. 5. 2015) na poskytnutí zadostiučinění za tvrzenou újmu, a to v celkové výši 10 716 166,10 Kč.
9. Řízení o žalobcově žádosti následně náměstek ředitele rozhodnutím ze dne 5. 2. 2018, č.j. KRPA-63758-6/ČJ-2017-0000VO, zastavil. Dle něj byla žádost zjevně nepřípustná, neboť ji nelze posuzovat podle zákona o služebním poměru. Toto rozhodnutí žalovaný na základě podaného odvolání rozhodnutím ze dne 8. 8. 2018, číslo 652/2018, zrušil. Současně vyslovil názor, že žádost by měla být řešena v režimu OdpŠk, přičemž služební funkcionář musí dát najevo, že nelze uvedené řízení rozhodovat podle zákona o služebním poměru, a doporučil služebnímu funkcionáři podat návrh na zahájení kompetenčního sporu, což příslušný služební funkcionář dne 28. 11. 2018 učinil. Rozhodnutím ze dne 3. 12. 2018, pod č.j. KRPA-63758-30/ČJ-2017-0000VO náměstek ředitele řízení přerušil do rozhodnutí zvláštního senátu. Zvláštní senát usnesením ze dne 8. 10. 2019, č. j. Konf 42/2018-24, návrh žalobce odmítl a téhož dne usnesením č.j. Konf 47/2018 – 22, rozhodl o návrhu náměstka ředitele tak, že příslušný vydat rozhodnutí o nároku žalobce na náhradu nemajetkové újmy je správní orgán.
10. Náměstek ředitele dne 4. 12. 2019, č.j. KRPA-63758-38/ČJ-2017-0000VO, prvostupňovým rozhodnutím žádosti žalobce posoudil, zamítl je a zadostiučinění v penězích za tvrzenou nemajetkovou újmu v celkové výši 11 682 418 Kč žalobci neposkytl, neboť ke vzniku takové újmy, kterou zákon o služebním poměru přiznává, nedošlo. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání.
11. Žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 8. 2020, č. 712/2020 řízení přerušil, a to do vydání nového usnesení zvláštního senátu, (do vydání napadeného rozhodnutí zvláštní senát nerozhodl – poznámka soudu), které nahradí usnesení tohoto senátu ze dne 15. 1. 2019, č. j. Konf 11/2018-16, kterým bylo rozhodnuto v obdobné věci, a které Ústavní soud zrušil dne 30. 6. 2020 pod. sp. zn. Pl. ÚS 1/19. Proti rozhodnutí o přerušení podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl policejní prezident ve věcech služebního poměru ze dne 9. 11. 2020, č. j. PPR-29000-4/ČJ-2020-990131, kterým žalobcovo odvolání zamítl a rozhodnutí o přerušení potvrdil.

12. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o pokračování v přerušeném řízení, prvostupňové rozhodnutí jako nicotné zrušil a věc odložil, neboť o žalobcově žádosti je příslušný rozhodnout civilní soud s ohledem na závazný názor ve věci žalobce uvedený v usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2020, č. j. 10 Ad 9/2020-40, který v bodě 2 uvedl, že „*Ústavní soud nálezem ze dne 30. 6. 2020 sp. zn. Pl. ÚS 1/19, rozhodl, že ve věcech žádostí příslušníků bezpečnostních sborů o náhradu újmy způsobené v souvislosti se služebním poměrem není věcně příslušný rozhodovat služební orgán, nýbrž civilní soud.*“ Žalovaný v této souvislosti zdůraznil, že vykonatelné nálezy jsou závazné pro všechny orgány i osoby, tedy i pro účastníky konkrétního řízení.
13. Pro úplnost soud uvádí, že z napadeného rozhodnutí dále plyne, že služební poměr žalobce trval do 9. 3. 2016, kdy byl rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech služebního poměru č. 115/2016 propuštěn ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru. Odvolání bylo zamítnuto a žalobcem podanou žalobu zdejší soud zamítl rozsudkem ze dne 5. 5. 2020, č.j. 3 Ad 22/2016 – 49. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebyla podána.

Žalobní body

14. Žalobce nejprve namítl, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, o jakém nároku bylo vlastně rozhodnuto. Žalovaný rozhodoval nikoliv o jednotlivých nárocích, ale o „*žádostech*“, které však zahrnují celkem čtyři nároky, a z nich dva, které žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí hodnotil, jsou vázány již existujícími rozhodnutími. Žalobce dále uvedl jednotlivé žádosti, které postupně podával od doby jeho propuštění ze služebního poměru.
15. Žalobce dále namítl, že pokud se jedná o nárok 14 C 44/2014, správní orgán je vázán stále platným usnesením ze dne 8. 10. 2019 zvláštního senátu.
16. Žalobce dále uvedl, že co se týká zbylých nároků z dokumentu (myšlena žádost ze dne 13. 1. 2017 – pozn. soudu), nelze z rozhodnutí seznat, zda a v jakém rozsahu bylo o těchto nárocích rozhodnuto, a čím je případné rozhodnutí odůvodněno. Svou podstatou se jedná o trochu jiné nároky, protože se dotýkají zdravotního stavu žadatele, a byť nesprávný úřední postup byl jednou z původních příčin, žalobce má za to, že podstatnější příčinou tohoto důsledku bylo hlavně příkoří způsobené služebními funkcionáři žalobci v období od přiznání odkladného účinku žalobě 8 Ad 17/2012, do druhého propuštění v březnu 2016. Nejedná se tedy o přímý důsledek vady rozhodnutí, ale o důsledek vady postupu služebních funkcionářů. Musí proto existovat i typ řízení, v jehož rámci bude možné nahradit škody způsobené přímo služebními funkcionáři jejich „*nečinnostmi*“ prováděnými mimo správní řízení. Proto jsou tyto nároky kryty právě § 98 odst. 2 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Pokud by tedy v tomto případě měl o nároku rozhodovat civilní soud, žalobce by to považoval za nesprávné posouzení věci. Nález Ústavního soudu Pl. ÚS 1/19 je vzhledem k posledním dvěma nárokům třeba interpretovat tak, že v jejich případě je k projednání příslušný správní orgán. Na podporu svého tvrzení žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2018, sp. zn. 10 Ad 2/2015.
17. Žalobce závěrem uvedl, že si je vědom, že nároky se v rámci jednotlivých návrhů mohou překrývat, nicméně se jedná o důsledek původní snahy o sjednocení všech nároků do jednoho řízení podle tehdy platné justiční praxe. Žalobce má za to, že mu popsané

prolínání nároků nelze přičítat k tíži a k jejich cizelaci bude muset dojít až v rámci příslušných řízení právě s ohledem na uvedený nálezu Ústavního soudu.

Vyjádření žalovaného

18. Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě navrhl žalobu zamítnout. Uvedl, že pokud se jedná o nárok 14 C 44/2014, je argumentace žalobce nepodložená vzhledem k nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 1/19. Všechny své nároky, které žalobce má, může uplatnit prostřednictvím podání u Obvodního soudu pro Prahu 7. Stejně tak, jak byla uplatněna věc vedená tímto soudem pod 10 C 514/2015. K části žaloby nazvané „*nesprávné posouzení věci*“ žalovaný uvedl, že se jedná spíše o nesprávné pochopení věci žalobcem, a to vzhledem k tomu, že v obdobné kauze vedené žalovaným ve věci o uplatnění nároku na poskytnutí zadostiučinění v penězích za tvrzenou majetkovou a nemajetkovou újmu v celkové výši 2 178 500 Kč, byla rozhodnutím policejního prezidenta ze dne 16. 11. 2020, č. j. PPR-30103-3/ČJ-2020-990131, podle § 77 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), rozhodnutí služebních funkcionářů prohlášena za nicotná. Toto prohlášení bylo vydáno na základě nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 1/19. Žalovaný dále zopakoval odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

19. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
20. V daném případě soud rozhodl o věci bez jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem nevyjádřili ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.)
21. Žaloba je důvodná.
22. Žalovaný vyšel v napadeném rozhodnutí z nálezu Ústavního soudu, sp. zn. Pl. ÚS 1/19, v němž Ústavní soud na rozdíl od dřívější judikatury zvláštního senátu (srov. např. usnesení zvláštního senátu ze dne 15. 1. 2019, č. j. Konf 11/2018-16, nebo ze dne 19. 6. 2019, č. j. Konf 13/2018-19), dospěl k závěru, že ve věcech žádostí příslušníků bezpečnostních sborů o náhradu újmy způsobené v souvislosti se služebním poměrem není věcně příslušný rozhodovat služební orgán, nýbrž civilní soud. Na základě tohoto nálezu (a usnesení zdejšího soudu ze dne 10. 12. 2020, č. j. 10 Ad 9/2020-40 – viz výše) tedy dospěl žalovaný k závěru, že o žalobcových nárocích nemůže rozhodovat žádný správní orgán.
23. S uvedeným závěrem však zdejší soud nemůže souhlasit ve vztahu k nároku uvedeném v žádosti žalobce ze dne 10. 3. 2013 a následně řešeném v navazujícím civilním řízení (viz str. 4 bod 2. napadeného rozhodnutí). Žalobce totiž v žalobě správně namítl, že žalovaný přehlíží, že poté, co byla ve vztahu k tomuto nároku popřena pravomoc jak civilním soudem (konkrétně usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 4. 10. 2016, č. j. 14 C 44/2014-62, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2017, č. j. 30 Co 27/2017-74), tak správním orgánem (viz návrh na zahájení řízení o kompetenčním sporu ze dne 28. 11. 2018 podaný náměstkem ředitele), bylo usnesením zvláštního senátu ze dne 8. 10. 2019, č. j. Konf 47/2018-22, pravomocně určeno, že příslušný vydat rozhodnutí o tomto nároku žalobce je správní orgán.
24. V nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 1/19 sice Ústavní soud vyjádřil svůj názor na ústavně konformní řešení otázky příslušnosti při rozhodování o nárocích příslušníků

bezpečnostních sborů na náhradu újmy, neodstranil však existující pravomocné usnesení zvláštního senátu v předmětné věci. Žalovaný byl tedy povinen toto usnesení i nadále respektovat. Tento závěr městského soudu přitom podporuje i usnesení zvláštního senátu ze dne 20. 4. 2021, č. j. Konf 29/2019-18, ve kterém zvláštní senát uvedl, že „[r]ozhodne-li zvláštní senát kompetenční spor, představuje jeho (pravomocné) rozhodnutí překážku res iudicia, a nelze tak stran stejného předmětu řízení vyvolávat další kompetenční spory. Rozhodnutí zvláštního senátu je podle ustanovení § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné nejen pro účastníky kompetenčního sporu, ale erga omnes. Uvedené účinky tohoto rozhodnutí by mohly být zvráceny pouze jeho zrušením Ústavním soudem, k čemuž v dané věci nedošlo. Ani fakt, že by podle recentní rozhodovací praxe zvláštního senátu mohl být kompetenční spor posouzen a rozhodnut jinak, na uvedeném závěru nemůže ničeho změnit.“ V daném případě nebylo usnesení zvláštního senátu vydané k nyní projednávané věci dne 8. 10. 2019, č. j. Konf 47/2018-22, zrušeno Ústavním soudem, žalovaný byl proto tímto rozhodnutím stále vázán. Pokud tedy žalovaný usnesení zvláštního senátu v napadeném rozhodnutí nerespektoval, je jeho rozhodnutí nezákonné podle § 78 odst. 1 s. ř. s.

25. Pro úplnost soud na tomto místě zdůrazňuje, že z usnesení zvláštního senátu ze dne 8. 10. 2019, č. j. Konf 47/2018-22, plyne (viz zejména bod [4] usnesení zvláštního senátu), že toto se netýkalo (nově) uplatněných nároků žalobce v žádosti ze dne 13. 1. 2017, které doposud byly řešeny jen správními orgány (u těchto nároků tedy ani nedošlo k popření pravomoci civilními soudy jako v případě nároku uplatněného v žádosti ze dne 10. 3. 2013 – viz výše). V žádosti ze dne 13. 1. 2017 přitom žalobce výslovně uvedl, že touto žádostí uplatňuje další nároky nad rámec již uplatněných nároků (viz str. 3 žádosti, text pod tabulkou). V této části tedy správní orgány vázány rozhodnutím zvláštního senátu nebyly. Z prvostupňového rozhodnutí je ale patrné, že náměstek ředitele rozhodoval ve společném řízení jak o nároku uplatněném v žádosti ze dne 13. 1. 2017, tak i o nároku uplatněném v žádosti ze dne 10. 3. 2013, a zamítl celý, tedy oběma žádostmi uplatněný nárok na vyplacení v penězích zadosti učinění za tvrzenou nemajetkovou újmu v celkové výši 11 682 418 Kč. Ačkoli si je soud vědom toho, že náměstek ředitele byl k rozhodnutí o nárocích uvedených v žádosti ze dne 10. 3. 2013 příslušný, nezbylo soudu, než zrušit celé žalobou napadené rozhodnutí, které je nutno posoudit jako jeden celek, když po vedeném společném řízení nelze rozhodnutí o jednotlivých nárocích oddělit.
26. Dále soud přistoupil k vypořádání ostatních žalobních námitek.
27. Pokud žalobce uváděl, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, o jakém nároku bylo vlastně rozhodnuto, přičemž namítal, že žádosti zahrnují celkem čtyři nároky a dva z nich jsou vázány existujícími rozhodnutími, soud uvádí, že z argumentace žalobce není zjevné, o jaké nároky se konkrétně má jednat. Soud přitom není oprávněn ani povinen za žalobce dovozovat tvrzení či dohledávat důvody možné nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebral by funkci advokáta žalobce (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, bod 32).
28. Pokud však žalobce dále poukazoval na žádost ze dne 18. 5. 2015 a na navazující řízení vedené u Obvodního soudu pro Prahu 7, sp. zn. 10 C 514/2015, pak soud pro úplnost uvádí, že na str. 4 a na str. 17 napadeného rozhodnutí, jakož i na str. 3 prvostupňového rozhodnutí, bylo výslovně uvedeno, že o nárocích uvedených v této žádosti je vedeno samostatné řízení pod č. j. KRPA-340891/ČJ-2017-0000VO. Z napadeného rozhodnutí je však zjevné, že žalovaný rozhodoval (a stejně tak před ním náměstek ředitele) o nároku

uvedeném v žádosti ze dne 10. 3. 2013 ve spojení s v navazujícím civilním řízení a o dalších (nově) uplatněných nárocích v žádosti ze dne 13. 1. 2017, přičemž na str. 3 až 4 napadeného rozhodnutí podrobně rozepsal jednotlivé nároky, které žalobce v ne zcela přehledných žádostech uplatnil. Nelze tedy přitakat žalobci, že „není zřejmé, o jakém nároku bylo vlastně rozhodnuto“.

29. K argumentaci žalobce v odstavci posledním na str. 2 žaloby a dále na str. 3 soud uvádí, že z žaloby rovněž není zřejmé, o jakých konkrétních nárocích přesně žalobce hovoří, když uvádí, „co se týká zbylých nároků z dokumentu“. Z žaloby sice vyplývá, že „dokumentem“ žalobce myslí žádost ze dne 13. 1. 2017, v této žádosti však žalobce uvedl několik dílčích nároků (konkrétně pět dílčích částek, které žalobce následně částečně sečetl do tabulky na str. 3, kde jsou uvedeny tři položky), přičemž z argumentace žalobce není opět zjevné, které nároky má konkrétně na mysli a o kterých nárocích by tedy podle žalobce neměl rozhodovat civilní soud. Obecně lze však k žádosti ze dne 13. 1. 2017 uvést, že, jak soud uvedl již výše, žalovaný v napadeném rozhodnutí rozhodoval mimo jiné i o těchto nárocích (nově) uplatněných v žádosti ze dne 13. 1. 2017, dospěl však k závěru, že o žádném z žalobcových nárocích nemůže rozhodovat žádný správní orgán, a věc proto za subsidiárního použití § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu odložil. Tento svůj závěr současně dostatečně odůvodnil. Nelze tedy souhlasit se žalobcem, že z napadeného rozhodnutí nelze seznat, zda a jak bylo o nárocích uvedených v žádosti ze dne 13. 1. 2017 rozhodnuto.
30. Z výše uvedených důvodů soud zrušil celé napadené rozhodnutí, ačkoli si je vědom toho, že žalovaný posuzoval nároky uplatněné žalobcem ve dvou různých žádostech (z 10. 7. 2013 a z 13. 1. 2017). O obou těchto žádostech ale správní orgány vedly společné řízení, ačkoli v důsledku závazného názoru uvedeného v rozhodnutí zvláštního senátu Konf. 47/2018-22, měly správní orgány při rozhodování o nárocích z každé žádosti postupovat odlišně. Ve vztahu k nároku uvedeném v žádosti žalobce ze dne 10. 3. 2013 a následně řešeném v navazujícím civilním řízení totiž bylo zcela jednoznačně tímto usnesením zvláštního senátu určeno, že příslušný vydat rozhodnutí o tomto nároku žalobce je správní orgán.
31. Ve vztahu k žádosti ze dne 13. 1. 2017 pak soud pro úplnost považuje za nutné uvést, že jakkoliv není tato žádost zcela přehledná, plyne z ní (viz str. 1 poslední odst. a pokračování na str. 2 žádosti), že i v této žádosti žalobcem (nově) uplatněné nároky mají svůj původ v nezákonném rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 31. 7. 2012, kterým byl žalobce propuštěn ze služebního poměru a které vycházelo mj. ze závěru vedoucího psychologa plk. Mgr. V. V., že žalobce nebyl osobnostně způsobilý pro výkon služby v bezpečnostním sboru (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 1. 2015, č. j. 8 Ad 17/2012-164). Jak přitom soud již uvedl výše (a konstatoval to zdejší soud ve věci žalobce již v usnesení ze dne 10. 12. 2020, č.j. 10 Ad 9/2020-40), právě v nález ze dne 30. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 1/19, Ústavní soud vyslovil, že žádosti o náhradu újmy vzniklé v důsledku vydání nezákonného rozhodnutí ve věcech služebního poměru mají být projednávány podle OdpŠk. O těchto žádostech tedy podle Ústavního soudu nemají rozhodovat služební funkcionáři podle zákona o služebním poměru, ale soudy v občanskoprávním řízení dle OdpŠk (k tomu srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2022, č. j. 7 As 14/2022-23).
32. Odkaz žalobce na rozsudek desátého senátu Městského soudu v Praze přitom nelze dle soudu považovat za případný, neboť ten se týkal úhrady úroků z prodlení s výplatou služebního příjmu. Takový nárok však žalobce v žádosti ze dne 13. 1. 2017 neuplatnil.

Závěr a náklady řízení

33. S ohledem na výše uvedené skutečnosti městský soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
34. Žalobce navrhl rovněž zrušení prvostupňového rozhodnutí. Soud však k jeho zrušení nepřistoupil, neboť postup podle ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s. je dle judikatury (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006-106) výjimkou z principu omezené kasace pouze bezprostředně předcházejícího rozhodnutí a i případné zpoždění vzniknuvší tím, že k zrušení prvostupňového rozhodnutí soudem nedošlo, je vyváжено dodržením jiných zájmů a principů, především právě omezené kasace a možnosti správních orgánů zjednat nápravu primárně a samostatně. K uplatnění takto výjimečného postupu pak zdejší soud neshledal důvod. O návrhu nerozhodl, neboť domáhat se zrušení rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které předcházelo napadenému rozhodnutí, není procesním právem žalobce (srov. výše uvedené usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu).
35. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalobci, který byl ve věci plně úspěšný, přiznal právo na jejich náhradu. Žalobcovy náklady sestávají pouze ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč. Žádné jiné náklady nepožadoval a paušální náhrada nezastoupenému účastníkovi v řízení před správním soudem nenáleží (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, čj. 6 As 1235/2015-79, č. 3344/2016 Sb. NSS). Lhůta k platbě náhrady nákladů řízení je stanovena podle § 160 odst. 1 v části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. července 2023

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu